

Píseň pro V.V.

Jaromír Nohavica

1. V ošatce na mém stole je pořád kousek chleba
a vodka chladí se a spát máš taky kde,
ač vím, že nepřijdeš, říkám si: co když třeba,
jakoby zázrakem náhle se zjevíš zde.
Psal jsem ti dopisy, ach, těžko se ti píše,
zmuchlané, zmuchlané letěly přes pokoj,
po pás se ukloním přešťasten, kdybys přišel,
menja zovut Jarek a kak tebja, drug moj,
menja zovut Jarek a kak tebja, drug moj.
2. Zajisté omluvíš můj přízvuk kostřbatý,
jsem pouhý samouk, ač kdysi dobrý žák,
své školní sešity dávno jsem, dávno ztratil,
nadobro zapomněl, kam dávat měkký znak.
Špatně mě učili slovíčkům z učebnice,
ty za to nemůžeš, a já byl ještě kluk, hm hm,
časem jsem pochopil, a dneska je mi třicet,
menja zovut Jarek a kak tebja, moj drug,
menja zovut Jarek a kak tebja, moj drug.
3. Říkali: přátelství, a mysleli tím sebe,
říkali: navěky, a mysleli tím snad,
já za to nemůžu, tak si to kór moc neber,
náš dům má spoustu zvonků, na ten můj zvoň čtyřikrát.
Dopsat své dopisy až do poslední tečky,
pak ať se rozláme náš starý psací stroj, hm hm,
karavany jdou dál, ač vyjou vlčí smečky,
menja zovut Jarek a kak tebja, drug moj,
menja zovut Jarek a kak tebja, drug moj.
4. Já nikdy v životě, fakt, nebyl jsem na Tagance,
tak jsme se minuli v čase i prostoru,
poslouchám písně tvé, a to je moje šance
proplout svou planetou odzdola nahoru.
V kuchyni na mém stole je pořád kousek chleba
a buchty Martininy, máš-li je jak já rád, hm hm,
ač vím, že nepřijdeš, říkám si: co když třeba,
menja zovut Jarek a kak tebja, moj brat,
menja zovut Jarek a kak tebja, moj brat.